

Nežkina svečka.

Korenov oče so si napalili vivček, šli dvakrat po hiši gorindol, pogledali skozi okno in zamrmrali: „Huda zima letos! Ej, pa ga bo še, še, tega presnetega snega.“ Potegnili so iz vivčka, puhnilo oblak dima iz ust in šli spet gorindol po hiši. Nežka, hišna hčerka, je sedela v zapečku in brala povest iz „Slovenskih večernic“.

Pa so prišli mati v hišo, opravljeni v nedeljsko obleko. Pokrili so si še toplo volneno ruto, si ogrnili topel ogrinjač, vzeli veliko košaro in rekli: „No, zdaj pa grem.“

Oče so privlekli iz žepa veliko mošnjo, dali materi nekaj denarja in se nasmehnili; „V mestu se nič zastoj ne dobi.“

„Mati, ali mi boste kupili svečko, da bom šla o Svečnici v cerkev in bom imela svečko? Jaklova Francka ima tako lepo — mi jo je kazala včeraj,“ zaprosi hčerka.

„He, he, svečko? — Kar od kapa jo odlomi, Nežka, pa jo boš imela; pa ne samo svečko, ampak še svečo, pa še ledeno,“ so jo podražili oče. Korenov oče so se tako radi ponorčevali, a so bili tako dobri Korenov oče.

„No, ti jo bom pa kupila, če boš pridna,“ so rekli mati.

„Bom, bom,“ je vzkliknila Nežka veselo za materjo, ki so že odhajali skozi vrata in po ozki gazi na cesto in naprej proti Novemu mestu.

Kar nič več ni mogla brati Nežka iz Mohorjevih knjig. Kar nič več je ni zanimala lepa povest, ampak kimala je s svileno glavico in mislila, kako svečko ji prinesejo mati iz mesta. Ej, da bi bila vsaj tako lepa kakor Jaklove Francke. Ona ima tako lepo svečko. Kakor kolaček je lepo zvita. No, pa čeprav ji ne prinesejo tako lepe, svečka bo pa le. Tako in enako je premišljala Nežka. Težko je čakala večera, ko se vrnejo mati. Zdaj je polglasno zapela pesmico, ki so jo peli v šoli, zdaj je spet stekla k oknu, da vidi, če že gredo mati, čeprav je vedela, da so komaj prišli v mesto.

No, pa minuta se je le pomikala za minuto, in kadar jih je šestdeset, je že ena ura; in če mine popoldne pet ur, je pozimi že večer. In pet ur je minilo, kar so odšli mati v mesto. Nežka je vedela, da se bodo kmalu vrnili. Saj od njih je komaj dobro uro hoda in kar opravi v mestu zamude.

Čimdalje bolj je bila Nežka nestrpna, čimdalje teže je pričakovala svečke.

No, pa le so se odprla vrata, in vstopili so mati.

„Ste kupili svečko?“ je bila prva beseda Nežkina.

„Sem,“ so odgovorili mati in si menciali roke od mraza; saj je bilo konec januarija in huda zima, kakor že pet let ne — tako vsaj so pravili Korenov oče.

„Je kaj lepa?“

„Seveda je lepa!“

Izložili so mati iz košare, kar so kupili v mestu za dom, in povrh še nekaj v tanek papir zavitega. To je bila svečka.

Odvili so jo, in Nežka je kar zavriskala samega veselja. Saj je bila svečka res lepa. Lepo je bila zvita kakor v mašno knjižico. Zlati so bili robovi, in na sprednji strani je bila slika „Marije Pomagaj“, od zad pa belo jagnje z rdečim bandercem. Kdo bi ne bil vesel take svečke?

„Na, pa pridna bodi! In ko boš na Svečnico šla v cerkev in jo boš prižgala, moli, da bi tudi v tvojem srcu vedno gorela luč ljubezni do Boga. Da ne bi ta luč nikdar ugasnila v tvojem srcu,“ so rekli mati in dali svečko hčerki. „Bom, bom, mati,“ je obljubila hčerka, a potem tudi zvesto držala svojo obljubo. In na Svečnico, ko je v cerkvi prižgala lepo svečko, je tudi prav pobožno molila, kar so ji naročili mati. Upajmo, da je ljubi Bog dobro Nežko tudi uslišal.

Bogumil Gorenjko.

